

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 845/2016
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца М.С. из К., кога заступа М.Д., адвокат из Б., против туженог Привредног друштва Х.Ђ. ДОО К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3187/15 од 14.01.2016. године, у седници одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3187/15 од 14.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину – Судска јединица у Кладову П1 124/14 од 06.02.2015. године, исправљеном решењем истог суда П1 124/14 од 12.08.2015. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се решење туженог број 10-20/13 од 28.04.2014. године поништи као незаконито. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да га врати на рад и да му обезбеди обављање послова према преосталој радној способности. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу исплати све изгубљене зараде и друга примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду, почев од 20.05.2014. године, као дана престанка радног односа, до враћања на рад, увећано за законску затезну камату. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражио да се тужени обавезе да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање почев од дана престанка радног односа 20.05.2014. године до дана враћања на рад, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања и законом о доприносима за обавезно социјално и пензијско осигурање, важећим на дан уплате. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3187/15 од 14.01.2016. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у

Неготину – Судска јединица у Кладову П1 124/14 од 06.02.2015. године, исправљену решењем истог суда П1 124/14 од 12.08.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11,...55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује и на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 1. ЗПП, јер околност да је супруг судије који је донео првостепену одлуку именован за „директора одређеног сектора“ туженог није разлог за искључење судије, прописан чланом 67. став 1. тачка 3. ЗПП, имајући у виду да се очигледно не ради о законском заступнику туженог. Осим тога, тужилац је пропустио да благовремено, у року прописаном чланом 69. став 2. истог закона, поднесе захтев за изузеће судије, при чему у ревизији, као ни у жалби изјављеној против првостепене пресуде, није навео разлоге који су га оправдано спречили да то учини до закључења главне расправе пред првостепеним судом.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ватрогасца, у Огранку Х.Ђ. ..., на основу Уговора о раду број 01-10/06-559 од 18.12.2006. године. Анексом уговора о раду од 14.02.2011. године тужилац је привремено премештен са послова ватрогасца на послове радног места помоћни радник у магацину у Дирекцији за економско-финансијске и комерцијалне послове, почев од 01.03.2011. године до контролног прегледа и коначне оцене здравствене способности, у складу са извештајем Института за медицину рада Србије Д.Д.К. из Б. о обављеним периодичним лекарским прегледима запослених код туженог. Комисија туженог је 06.03.2014. године извршила циљану алко-тест контролу запослених у магацину Х.Ђ. ... у К., у складу са наредбом директора туженог од 23.12.2009. године, којом је утврђен поступак спровођења контроле алкохолисаности и употребе других средстава зависности. Контролом је обухваћено седам радника, међу којима је био и тужилац. У извештају комисије о циљаној алко-тест контроли од 06.03.2014. године констатовано је да је тужилац одбио да се подвргне алко-тесту. Решењем број 10.20/13 од 28.04.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду са 20.05.2014. године, због скривљене повреде радне обавезе предвиђене одредбом члана 10. Уговора о раду, чланом 69. став 1. тачка 11. Колективног уговора туженог и чланом 3. Одлуке туженог о радној дисциплини и понашању запослених у току рада, јер је приликом контроле 06.03.2014. године одбио да се подвргне алко-тесту. Доношењу побијаног решења претходило је писмено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, које је тужиоцу уручено 17.03.2014. године и на које се он изјаснио, а прибављено је и мишљење синдиката, у складу са одредбама члана 180. и 181. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, ...32/13).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права садржаног у одредбама члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05,...32/13) правилно одлучили одбијањем тужбеног захтева. При томе, за своју одлуку нижестепени судови дали су јасне, потпуне и правилне разлоге, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Одредбама члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Из чињеница утврђених у поступку пред нижестепеним судовима произлази да је тужилац учинио скривљену повреду радне обавезе која му је побијаним решењем стављена на терет и која је предвиђена општим актом туженог и уговором о раду. Наиме, у конкретном случају није било спорно да је тужилац одбио да се подвргне контроли алкохолисаности коју је вршила овлашћена комисија туженог, чиме је тужилац поступио противно одредби члана 69. став 1. тачка 11. Колективног уговора туженог, којом је прописано да се одбијање подвргавања лекарском прегледу ради утврђивања радне способности, алко или нарко тесту, долазак на рад у алкохолисаном стању, под дејством опојних дрога или конзумирање алкохола или опојних дрога на радном месту, сматра повредом радне обавезе. Идентичну одредбу садржи и члан 10. Уговора о раду од 18.12.2006. године, који је тужилац закључио са туженим. Пре доношења побијаног решења тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду и омогућено му је да се о томе изјасни, а упозорење је достављено на мишљење и синдикату, у складу са одредбама члана 180. и 181. Закона о раду. Сагласно уговору о раду и општим актима туженог, тужиочева обавеза је била да се подвргне контроли алкохолисаности, а у поступку пред нижестепеним судовима није доказано да је његово здравствено стање у време извршења повреде радне обавезе утицало на његову способност да схвати значај својих радњи и управља својим поступцима, а што би могло искључити кривицу, као основ одговорности.

Супротно наводима ревидента, нижестепени судови стога правилно закључују да је у конкретном случају постојао оправдан разлог за отказ уговора о раду тужиоцу, што је тужени и учинио у законито спроведеном поступку и уз признавање права прописаних законом, на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, имајући у виду да радње тужиоца које је послодавац имао у виду приликом доношења оспорене одлуке представљају повреду радне обавезе и отказни разлог, предвиђен уговором о раду и општим актом туженог. Како је побијаним решењем тужиоцу законито отказан уговор о раду, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад нити да му накнади штету, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Зато нису основани наводи ревидента којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. истог закона, имајући у виду да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени

суд правилно оценио, а образлагањем пресуде којом се ревизија одбија не би се постигло ново тумачење права, нити допринело његовом ујединаченом тумачењу.

**Председник већа судија
Снежана Андрејевић,с.р.**